

[Inger Gautier Schmit.]

for visse Firmaer, visse Varer eller Produkter, vilde ogsaa jeg være betænkelig derved, men efter hvad der er meddelt mig, har jeg forstaaet — og det vil jeg gerne have bekræftet af den højtærede Indenrigsminister, muligvis yderligere bekræftet i Udvalget —, at man ingenlunde tilsigter en saadan Udvikling af Husholdningsraadet, men netop kun vil forhindre en Reklamering for daarlige Varer.

Da Lovforslaget, som sagt, kun koster disse 20 000 Kr., som tidligere er givet til Dr. Hindhede, og der altsaa ikke er Tale om en ny Bevilling paa Finansloven, og da Loven kun skal gælde i 3 Aar, altsaa er et Forsøg, kan vi med Sindsro stemme for Lovforslaget, idet jeg haaber, at vi i det Udvalg, der bliver nedsat, kan faa nogle enkelte forklarende Oplysninger. Jeg kan ligesom den højtærede Indenrigsminister udtale Haabet om, at det Forsøg, der her gøres paa at skaffe Kvinderne det Husholdningsraad, det Oplysningsraad, det vejledende Raad, som de paa mangfoldige Omraader trænger til, hvad jeg som praktisk Husmoder kan udtale mig om, virkelig maa blive den vejledende Haand og den Hjælp i de mangfoldige Spørgsmaal, som Husmødrene har behov. I saa Fald vil det komme hele det øvrige Samfund til gode, saa sandt som det er rigtigt, at det Liv, der leves i Hjemmene, baade sundhedsmæssigt og økonomisk er af største Vigtighed og Betydning for hele Samfundet.

Gerda Mundt: Den højtærede Indenrigsminister talte ved Lovforslagets Fremsettelse om, hvor uhyre meget der afhæng af Husmødrenes Økonomi og Dygtighed, og om, hvilke store Summer der gik gennem Husmødrenes Hænder. Jeg er fuldkommen enig med den højtærede Indenrigsminister heri, og vi fra vor Side vil gerne gøre alt, hvad vi kan, for at medvirke til, at vi faar den rigtige Økonomi, men vi kan ikke se, at det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden vil gøre større Gavn paa dette Punkt — vi mener snarere: tværtimod. Som mangeaarig Husmoder har jeg overordentlig stor Interesse for alt, hvad der angaar Husholdningsspørgsmaal, og straks da jeg hørte om et Lovforslag om Husholdningsraad, tænkte jeg, at det maatte være noget, der virkelig var Kærne i. Men jeg synes, det er saa mærkværdig lidt, der er kommet ud af dette Samarbejde, fordi man efter min Mening kun berører meget faa Punkter og egentlig talt slet ikke de Spørgsmaal, som netop frembyder de største Problemer for

Øjeblikket for Husmødrene og derigennem for hele Samfundet. Naar der bliver nedsat et Udvalg, bestaaende af Repræsentanter for Sundhedsstyrelsen, De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger, De samvirkende danske Husholdningsforeninger, De danske Husmoderforeninger og Arbejdernes Oplysningsforbund, som skal diskutere, hvordan man kan organisere et bedre Samarbejde, og hvordan Husholdningssagens videre Udvikling skal foregaa, og hvordan man skal arbejde til Fremme for den økonomisk og ernæringsmæssigt mest rationelle Husførelse, venter man sig ganske anderledes Resultater end dem, der her foreligger. Der siges i Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev fremsat i Fjor i Februar Maaned, at der i høj Grad savnes et centralt Organ, som kan iværksætte og lede et Samarbejde til Fremme af en saavel i økonomisk som ernæringsmæssig Henseende rationel Husførelse, og derfor ønsker man at oprette et Statens Husholdningsraad. Jeg mener ogsaa, vi paa visse Punkter i høj Grad trænger til en Central, men jeg synes slet ikke, at de Spørgsmaal, som er af særlig Vigtighed, er kommet frem her. Der er 2 meget store Problemer, som jeg fuldkommen savner omtalt i dette Lovforslag. Det første er en Centralisation af og en Plan til Uddannelse af dygtige Husmødre og Husmedhjælpere. Det staar der i Virkeligheden slet ingenting om.

Nu ved jeg godt, at det er et Spørgsmaal, som maaske ikke ligger inden for Indenrigsministerens Omraade, men vort Partis ærede Ordfører i det andet høje Ting, Frøken Fritze Teisen, har jo allerede, da Lovforslaget var til første Behandling i Landstinget, gjort opmærksom paa, at dette Lovforslag maaske burde have større Tilknnytning til Undervisningsministeriet. Det skal jeg nu ikke hæfte mig ved, det er Realiteterne, det for mig kommer an paa. Der er en overordentlig stor Trang til et Samarbejde, til en planmæssig Uddannelse baade til det huslige Erhverv og til Stillingen som Husmoder. Vi staar over for — og det er der ingen, der er ubekendt med — meget vanskelige Forhold; vi savner Arbejdskraft i Hjemmene, det gælder i Byerne og ogsaa i høj Grad paa Landet. Der burde gøres meget mere for at højne det huslige Arbejde, baade teknisk og praktisk, her vilde der være Brug for en Indsats, men det Omraade bliver aldeles ikke nævnt. Ganske vist er Arbejdet i Hjemmet maaske ofte et trivielt Arbejde, men det er alligevel et Arbejde, som passer udmærket godt for Kvinder, og som i mange Henseender netop